

Rodič ve škole

JARMILA KUBÁŇKOVÁ

Jedním z evergreenů, který se na Lince pro rodinu a školu 116 000 objevuje, jsou stížnosti a stesky rodičů na všemožná jednání na půdě školy. V tomto článku bych se s vámi proto ráda podělila o postřehy, proč tomu tak je, a nápady, které mohou rodičům návštěvu školy zpříjemnit a naladit je ke spolupráci se školou.

Je představitelné, pochopitelné (a navíc žádoucí), že většina pedagogů má ke svému zaměstnání kladný vztah a ve své škole se víceméně cítí dobře. Minimálně vědí, kde si mohou připravit chutnou kávu, kde jsou čisté a méně frekventované toalety, kam si mohou jít zakouřit, mají v kabinetu svoji židli a věšák na kabát. To vše jim pomáhá, aby se cítili relativně pohodlně a jistě. Mimoto se pedagogem obvykle stávají lidé, kteří se pro toto povolání rozhodli dobrovolně, tj. samotná instituce školy je jim příjemná. Ba dokonce jim byla příjemná i tehdy, kdy byli sami žáci. Mají na ni převážně dobré vzpomínky.

A tak si mnohdy neumějí připustit, že existují lidé, kteří do školy rádi nechodili a/nebo na ni mají převážně špatné vzpomínky. A tyto své dětské zkušenosti si s sebou přenesli i do svého dospělého života, tj. pozvání do školy, byť v roli rodičů, v nich a priori vzbudí negativní emoce.

Situaci obvykle neusnadňuje ani to, že písemné pozvání do školy je plné slov jako „nezletilý“, „zákonný zástupce“, „povinná školní docházka“, „kázeňská opatření“. Tato slova obvykle nemají moc vzbudit pozitivní emoce, krom toho mohou působit odosobněně.¹

Ačkoliv tady a teď jako škola nemůžete ovlivnit to, jaké vzpomínky a pocity se vybaví rodičům vašich žáků, můžete počítat s možností, že nebudou pozitivní. A minimalizovat rizika, že se negativní pocity rodičů budou prohlubovat. To lze velmi snadnými způsoby, kupř.

- vždy rodičům poděkujte, že přišli – pravděpodobně to dané situaci neuškodí a mnohdy to naopak pomůže při zapojení rodiče do řešení potíží
- sdělte rodičům, jak dlouho bude schůzka trvat, a ujistěte se, že mají dostatek času – budou se moci lépe soustředit, protože budou znát časový rámec
- dohodněte se na tom, co se stane po schůzce – ať již téma vyřešíte nebo ne, je důležité vědět, jak budete pokračovat

- nabídněte rodičům alespoň vodu – pokud jsme nervózní, tak nám daleko rychleji vyschne v krku, a to spolupráci nepomáhá
- představte všechny přítomné a důvody, proč tam jsou – počítejte s tím, že rodiče nevědí (nebo si nepamatují), kdo je např. metodik prevence a co je jeho kompetencí

Pokud vám tato doporučení připadají banální, gratuluji, pravděpodobně toto vše děláte a možná už ani nevíte, že to děláte. Každopádně i tak si zkuste čas od času představit, jak by vám bylo v roli rodiče ve vaší škole, a odpovědět si i na tyto otázky:

- Víím, proč mě pozvali? A co má být cílem schůzky?
- Mám si kam odložit kabát nebo si musím držet všechny věci na klíně?
- Sedíme všichni v jedné rovině nebo mě posadili do lavice na židličku mého dítěte a jeho učitelka sedí za katedrou na své pohodlné ergonomické židli?
- Víím, jaký bude průběh jednání? Víím, kdy se dostanu ke slovu, nebo si ho budu muset vybojovat?

Ať už jsou vaše odpovědi jakékoliv, většinou máme všichni co zlepšovat. A tak vám přeji dostatek elánu, jestliže se rozhodnete něco na svém dosavadním způsobu vedení jednání s rodiči pozměnit. Pokud se to podaří, obvykle to ocení nejen rodiče, ale časem i vy sami.

Mgr. Jarmila Kubáňková, Ph.D., metodička služeb 116 000 a 116 123, statutární zástupkyně Cesta z krize, z. ú.

Linka pro rodinu a školu

¹ Jak často je na pozvánce napsáno, jak dlouho bude schůzka trvat? A neříkejte, že máte na rodiče tolik času, kolik daná potíž vyžaduje. Obvykle máte představu, jak dlouho bude schůzka trvat – tak ji rodičům sdělte už na pozvánce.